

## [Fuglsang.]

den anden har. Saa længe Retten sidder, plejer man at kræve Tavshed. Jeg dømmer ikke paa Forhaand hverken den ene eller den anden, selv om jeg erkender, at det er overordentlig sandsynligt, at Manden har forbrudt sig, og sely om jeg erkender, at ens rent menneskelige Følelse naturligvis omgaaende reagerer derhen, at man har Medlidenhed med den svageste Part. Det er saa lige til, og det tænker jeg ikke, jeg er uenig med nogen om, men derfor kunde det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen ogsaa have sparet sig dette. Er det ikke en Betragtning, som det ærede Medlem og for øvrigt ogsaa den højtærede Justitsminister vil give sin Tilslutning, at saa længe Retten sidder, indtil en Mand er dømt, skal man afholde sig fra at betragte vedkommende som skyldig? Den Ret vil jeg i hvert Fald forbeholde mig i den Tid, der kommer.

Jeg er fuldstændig tilfreds med den højtærede Justitsministers Svar; det var for øvrigt kraftigere, end jeg havde ventet, idet den højtærede Justitsminister jo udtalte, at hvis det var rigtigt, hvad der havde staaet i Bladene, saa var det ganske skændigt. Det var saa kraftig en Udtalelse, at jeg var fuldkommen tilfreds, og jeg haaber, det maa bevirke, at man i Retsplejelooven faar Bestemmelser, som kan afværge sligt i kommende Tider.

**Første Næstformand (Pinstrup):** Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

**Fraenkel:** Jeg ved ikke, om jeg har misforstaaet det ærede Medlem Hr. Elmquist i hans Udtalelser angaaende Offentlighed. Jeg vilde ønske, jeg havde gjort det, for han, og jeg tænker vi alle, er vel egentlig enige om, at Princippet med Offentlighed er det rigtige. Nu er dette Princip, som vi ogsaa alle ved, misbrugt lige ud i det skandaløse af Pressen, og det baade i den nærmeste Tid, der ligger op ad os, og tidligere, som det var let at give Eksempler paa. Nu mener det ærede Medlem Hr. Elmquist efter min Opfattelse af hans Ord dette, at af denne Grund bør vi have indskrænket Offentlighedsprincippet's Anvendelse, men det, synes jeg, er at gaa en Vej, som er ikke alene uetisk, men jeg er lige ved at sige umoralsk; for man skal dog virkelig ikke, fordi noget misbruges, begrænse Brugen af det rigtige; saa er det dog meget bedre, at man sørger for, at Misbruget bliver paatalt og straffet paa en saadan Maade,

at man ikke tør gøre sig skyldig deri. Man har gentagne Gange under Diskussionen paakaldt Forholdet i England, og jeg deler ganske de Herrers Opfattelse, der har kaldt paa en Ordning som i England. Det karakteristiske dér er jo, at man maa kun referere Kendsgerninger fra Retten, kun Kendsgerninger, intet andet, man maa ikke blande dem op med sine egne Meninger om, hvad disse Kendsgerninger betyder — udelukkende Kendsgerninger. Men det er ikke nok. Hvor det er Kendsgerninger, der saadan rigtig kan lave Sensation, dér kræves det ogsaa af den engelske Ret, at disse Kendsgerninger kun for saa vidt nævnes, som Offentligheden har Interesse af at lære dem at kende. Og hvis der saa sker Misbrug, er Ansvaret saa overordentlig effektivt, at det drejer sig om Bøder paa mange Tusinde Pund Sterling.

**Første Næstformand (Pinstrup):** Det ærede Medlem Hr. Elmquist har Ordet for en kort Bemærkning.

**Elmquist:** Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at jeg har ikke motiveret en Indskrænkning af Offentlighed først og fremmest ved Misbrugene. Jeg har netop i min Tale forleden Dag sagt, at jeg mente ikke, at man kunde lægge hele Ansvaret paa Pressen, selv om Pressen har et betydeligt Ansvar, men jeg har hævdet og gjort mig til Talsmand for, at paa de Omraader, hvor Offentliggørelse overhovedet var til mere Skade end Gavn, og hvor Offentliggørelse kunde gøre stor Skade — og det mente jeg navnlig var i Sager som Sædelighedssager — burde man indskrænke Offentliggørelsen.

I øvrigt har jeg netop lige overfor det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen sagt, at hvis de Veje, som det ærede Medlem pegede paa at man gik i England, og som vi jo alle kender — det er jo aftrykt i den tidligere Betænkning —, kan føre til at borteliminere den Skade, som Offentlighed gør i visse Sager, f. Eks. i Sædelighedssager, saa kan vi ogsaa tænke os at gaa disse Veje. Jeg er kun bange for, at de ikke er tilstrækkelige.

**Pürschel:** Maa jeg begynde med at sige med Hensyn til dette sidste, at det efter min Mening er at tjene Offentlighedsprincippet vel at bortskære de uheldige Sider af det.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen talte om en Nævningesag fra Viborg, der var forlagt til Aarhus, og havde den Opfattelse, at man her havde handlet